

„Очаране наочаре“, Светлана Велмар-Јанковић

Отпутујте кроз време...

Ускоро ће мој рођендан, а требало би и да заменим наочаре. јер су се папучице или можда дршкице искривиле, па ми се наочаре стално спуштају на нос. Можда ће и мени неки Очарани оптичар за рођендан, као Луки да да специјалне наочаре за путовање кроз време. Он и његова сестра Милена добили су по једне такве наочаре. На њима се налазе три плочице и притиском на неку од њих, можеш да изабереш у који век желиш да отпутујеш. Једини услов је да могу да се користе само два сата дневно. И тако почиње прича у којој Лука и Милена иду у разне делове Београда и стављају наочаре које их враћају у прошлост. На том путовању упознају своје вршњаке који су живели на сасвим другачији начин него ми данас. Без телевизора, мобилних телефона, патика, уживајући у природи, која је била много лепша и чистија него данас. Људи су некада много више помагали једни другима. Морали су, да би преживели. Мењали су на базару оно што сами праве за оно што други праве, а што им је потребно. Мучили су се, јер нису имали алат и технику као ми и страховали од ратова и природних непогода. Ефералган и хидроциклин морали су сами да праве од трава и биљака. Али, ја вам нећу препричавати књигу, јер не уем тако лепо да препричам оно што је Светлана Велмар-Јанковић овим причама дочарала. То нису само приче о томе како су се људи мучили, јер они нису знали за бољи живот, то су приче о владарима, људима који су заслужни за језик који користимо, приче о споменицима, рекама, тврђавама које су кроз векове постојале у Београду. А онда скинете наочаре...

Ако волите Београд и ако желите да сазнате како је изгледало место где се данас налази Београд и људи који су у прошлости живели на том истом месту, онда би требало да прочитате ову књигу. Ја нисам много књига прочитала, али ова је много више од свих, чак и од Андерсонових бајки, оставила много јачи утисак на мене. Изазвала је нека чудна осећања. Била сам нестрпљива и после сваке паузе једва сам чекала да је поново узмем и наставим да читам. За време ручка или туширања питала сам се "шта је даље било, шта је даље било". Све приче су повезане и настављају се и главни ликови у њој су деца која вероватно имају година као и ја. Али оно што је посебно је то што се те приче дешавају у деловима града кроз које пролазимо и где волимо да идемо. Земун, кроз који често пролазимо, зоолошки врт и Калемегдан који обожавам, а пре два месеца сам са сестрама и ујаком била на Дунаву у Винчи.

Зато сви ви који имате година као ја, али и ви одрасли, купите је, када се поново одштапа ова књига, јер је одавно распродата или идите до библиотеке и нађите је. Узмите је у руке, отворите, ставите ваше наочаре и отпутујте кроз време у место одакле сте кренули.

Маша Мандић, 4-4
Основна школа „Јован Ристић“

Учитељица Јована Спасић,
Библиотекар Ана Никетић
062290808
ankamilutinovic@yahoo.com
os.jovanristic@gmail.com